
[2019-39-RE](#)

CAUSA 2019-39-RE

(Leitao c/ SAAS)

Número de registre 231-2019. Recurs d'empara

Aute del 17 de juny del 2019

BOPA núm. 59, del 3 de juliol del 2019

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 8 de maig del 2019, per la representació processal del Sr. Rui Pedro Leitao, mitjançant el qual interposa un recurs d'empara contra la sentència del 12 d'abril del 2019, dictada per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia, per una presumpta vulneració dels drets a obtenir una decisió fonamentada en Dret, a la defensa i a un procés degut, reconeguts a l'article 10 de la Constitució, interpretats a la llum de l'article 3.2 d'aquest mateix text que reconeix els principis de seguretat jurídica i d'interdicció de l'arbitrari, i, atès que demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració dels drets esmentats i que declari la nul·litat de la resolució impugnada per tal que se'n dicti una altra, en què es reposi al recurrent en els seus drets, es rebutgi la prescripció de l'acció i s'entri al fons de la qüestió plantejada en primera instància;

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41.2, 98 c) i 102;

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítols primer i sisè;

Escollat l'informe del magistrat ponent, Sr. Joan Manel Abril Campoy;

1. Antecedents processals davant les jurisdiccions ordinàries

1.1. El Sr. Rui Pedro Leitao va presentar una demanda contra la denegació per via de silenci administratiu de la seva sol·licitud de responsabilitat administrativa derivada d'una presumpta manca de prestació de determinats serveis mèdics per part dels metges adscrits al SAAS.

1.2. El 3 de setembre del 2018, la Secció de Contenciós-Administratiu 2 de la Batllia va dictar una sentència en què desestimava aquesta demanda i declarava que l'actuació de l'Administració era ajustada a dret i als fins que legitimaven l'activitat administrativa.

1.3. La representació processal del Sr. Rui Pedro Leitao va formular un recurs d'apel·lació contra aquesta decisió, i, el 12 d'abril del 2019, la Sala Administrativa va dictar una sentència en què desestimava aquest recurs i confirmava la sentència de la primera instància.

1.4. El 8 de maig del 2019, la representació processal del Sr. Rui Pedro Leitao va interposar un recurs d'empara contra la sentència esmentada de la Sala Administrativa, per una presumpta vulneració dels drets a obtenir una decisió fonamentada en Dret, a la defensa i a un procés degut, reconeguts a l'article 10 de la Constitució, interpretats a la llum de l'article 3.2 d'aquest mateix text que reconeix els principis de seguretat jurídica i d'interdicció de l'arbitrari.

2. Argumentació jurídica

2.1. Argumentació jurídica del recurrent

- El recurrent en empara considera que s'ha produït una lesió als seus drets a la defensa, a un procés degut i a l'exigència d'una decisió fonamentada en Dret, garantits per l'article 10 de la Constitució.

- En primer terme, argumenta que el termini de prescripció de les lesions en l'àmbit civil no s'inicia, segons la jurisprudència, fins que les lesions no estan consolidades. Malgrat que la sentència impugnada indiqui que el concepte de consolidació de les lesions existeix en el dret de la seguretat social, però no en el dret de la responsabilitat administrativa, la jurisprudència aplica la consolidació de les lesions com a data inicial del termini de prescripció de l'acció. Esmenta les sentències del 16 de març del 2018 i del 17 de desembre del 2010 de la Sala Administrativa segons les quals el termini de prescripció anual de l'article 61 del Codi de l'Administració s'inicia des de la consolidació de les lesions. I ressenya que també en l'àmbit penal la jurisprudència adopta la consolidació de les lesions per fixar l'abast de la compensació.

- Considera que fixar la data inicial del còmput de la prescripció en el moment de la producció dels fets i no en la consolidació de les lesions vulnera els seus drets a la defensa, a un procés degut i a l'exigència d'una decisió fonamentada en Dret, continguts a l'article 10 de la Constitució, interpretats a la llum dels principis de seguretat jurídica i d'interdicció de l'arbitrari (article 3.2 de la Constitució).

- Per acabar, demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració dels drets esmentats i que declari la nul·litat de la resolució impugnada per tal que se'n dicti una altra en què es repositi al recurrent en els seus drets, es rebutgi la prescripció de l'acció i

s'entri al fons de la qüestió plantejada en primera instància.

2.2. Argumentació de la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia

- La Sala Administrativa refereix que l'article 61 del Codi de l'Administració disposa que "*La reclamació ha de presentar-se davant l'Administració responsable. El dret a reclamar prescriu en el termini d'un any a comptar de la data en què es produí el fet, l'acció o l'omissió que el motiva*".

- El fet que motiva la reclamació presentada, el 28 de febrer del 2017, pel recurrent es fonamenta en què el SAAS li havia de reparar els danys causats per la no realització de les proves que havia demanat al Servei d'Urgències de l'Hospital Nostra Senyora de Meritxell, el 5 de setembre del 2012, motiu pel qual sol·licitava una indemnització de 40.602,45 euros.

- La Sala Administrativa raona que l'acció està prescrita i que l'argument sobre la manca de consolidació de les lesions no pot prosperar, ja que si bé aquest concepte existeix en el dret de la seguretat social, no és el cas en el dret de la responsabilitat administrativa.

3. Fonaments jurídics del Tribunal Constitucional

3.1. El recurs d'empara no converteix el Tribunal Constitucional en una tercera instància ni en un tribunal suprem; l'únic objecte del recurs d'empara és el de verificar que les decisions impugnades estiguin motivades i es fonamentin en un raonament jurídic que no sigui il·lògic ni absurd i no vulnerin cap dels drets protegits per l'article 10 de la Constitució.

3.2. El recurrent fonamenta el seu recurs en la vulneració dels drets a la defensa, a un procés degut i a l'exigència d'una decisió fonamentada en Dret, que es contenen en el dret a la jurisdicció de l'article 10 de la Constitució.

No s'ha produït cap vulneració del dret a la defensa o del dret a un procés degut. Resta provat a les actuacions que la part recurrent en empara ha pogut gaudir de tots els mitjans que li reconeix l'ordenament jurídic per impugnar aquelles decisions de l'Administració que ha considerat desfavorables o perjudicials pels seus interessos, sense que hagi especificat davant aquest Tribunal en què es concretaria aquesta eventual afectació o disminució del seu dret a la defensa.

Pel que fa al procés degut, el Tribunal ha de concloure també que no s'ha produït cap lesió en aquest sentit. No solament el recurrent no identifica en el seu escrit de recurs en què consistirien aquestes hipotètiques o eventuais lesions al dret a un procés degut, sinó que de l'estudi de les actuacions ressort que la seva pretensió s'ha canalitzat d'acord amb les vies processals i ha estat analitzada en dos instàncies pels òrgans judicials de la jurisdicció ordinària administrativa.

3.3. I, en darrer terme, resta per examinar la vulneració del dret a la jurisdicció en el seu vessant a obtenir una decisió fonamentada en Dret (articles 10 i 86 de la Constitució).

Aquest Tribunal Constitucional ja ha exposat, en reiterades ocasions, que la selecció del dret aplicable correspon a la jurisdicció ordinària, de manera que el control de constitucionalitat resta concretat a l'anàlisi de si la selecció efectuada ha estat il·lògica, irraonable o inversemblant.

En el cas que ara ens ocupa, resulta que la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia ha centrat adequadament l'objecte de l'apel·lació, que consistia en saber si la reclamació davant l'Administració responsable es trobava prescrita. És cert que la Sala Administrativa indica que la consolidació de les lesions pot actuar en l'àmbit de la seguretat social, però no en el de la responsabilitat administrativa. Tanmateix, el rebuig de la pretensió del recurrent es troba en què l'acció o l'omissió que justifica la reclamació va tenir lloc el 5 de setembre del 2012 (data en què el recurrent retreu al SASS no haver efectuat les proves demanades per ell), motiu pel qual l'aplicació literal de l'article 61 del Codi de l'Administració és procedent i, cal comptar des d'aquesta omisió el termini d'un any, i, per consegüent, cal concloure la prescripció de l'acció.

Aquesta selecció del dret aplicable i la interpretació que la Sala Administrativa efectua no es poden considerar contràries a la raó, il·lògiques o inversemblants, atès que l'omissió és la no realització d'unes proves sol·licitades i que la reclamació de la part recurrent es fonamenta en aquesta omisió i no en l'existència de lesions i en la seva consolidació. Per tant, la interpretació adoptada per la Sala Administrativa no es pot entendre vulneradora del dret a obtenir una resolució motivada en Dret, ja que s'hi expliciten els arguments que condueixen a la Sala a desestimar la pretensió exercitada i, cal concloure, doncs, que la interpretació adoptada de l'ordenament jurídic no atempta contra el cànon de constitucionalitat.

Per tot això que s'ha exposat.

El Tribunal Constitucional del Principat d'Andorra,

DECIDEIX:

1. No admetre a tràmit el recurs d'empara 2019-39-RE interposat per la representació processal del Sr. Rui Pedro Leitao contra la sentència del 12 d'abril del 2019, dictada per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia.
2. Notificar aquest aute a la representació processal del recurrent, a la presidenta de la Batllia, al president del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal.
3. Publicar aquest aute, d'acord amb allò que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al *Butlletí Oficial del Principat d'Andorra*.

Acordat a Andorra la Vella, el 17 de juny del 2019.

Dominique Rousseau Josep-D. Guàrdia Canela
President Vicepresident

Laurence Burgorgue-Larsen
Magistrada

Joan Manel Abril Campoy
Magistrat